ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **V. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 8 A 97/2025-26,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 8 A 97/2025-26, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je přezkoumatelný shora uvedený rozsudek městského soudu, který se zabývá otázkou, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu tím, že pro nepřijatelnost odmítl žádost žalobkyně o dočasnou ochranu podanou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „lex Ukrajina“).

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, která dne 9. 7. 2025 podala žádost o dočasnou ochranu podle lex Ukrajina. Tuto žádost žalovaný odmítl jako nepřijatelnou s odůvodněním, že žalobkyně není osobou podle § 3 lex Ukrajina.

[3] Žalobkyně uvedla, že žalovaný nezohlednil individuální okolnosti jejího případu. Žalobkyně měla až do února 2022 trvale pobývat na Ukrajině. V důsledku bezprostřední hrozby invaze vojsk Ruské federace byla 18. 2. 2022 nucena území Ukrajiny opustit a

přesídlit na území České republiky. Zde jí bylo dne 12. 4. 2022 uděleno pobytové oprávnění za účelem využití dočasné ochrany a toto oprávnění jí bylo opakovaně prodlouženo, naposledy do 31. 3. 2025. Žalobkyně tvrdí, že se objednala k dalšímu prodloužení pobytového oprávnění do 31. 3. 2026, to jí však prodlouženo nebylo a v reakci na tuto skutečnost měla žalobkyně dne 9. 7. 2025 požádat o udělení pobytového oprávnění k dočasné ochraně znovu. Tuto žádost však žalovaný vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina, neboť žalobkyně neopustila Ukrajinu 24. 2. 2022 nebo později, ale již 18. 2. 2022, tedy dříve, a proto není osobou, na kterou se vztahuje dočasná ochrana dle příslušných právních předpisů EU a České republiky.

[4] Ve výše popsaném odmítnutí žádosti spatřovala žalobkyně nezákonný zásah žalovaného, v jehož důsledku jí mělo být odepřeno postavení osoby požívající dočasné ochrany podle čl. 5 směrnice Rady 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) ve spojení s čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady EU 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Žalobkyně nesouhlasila s výkladem, podle něhož není oprávněnou osobou, a dále namítla, že byla porušena zásada legitimního očekávání, neboť žalovaný bez upozornění změnil svůj přístup, ačkoli doposud žalobkyni dočasnou ochranu přiznával. Proti tomuto zásahu proto podala žalobu.

[5] Městský soud v Praze žalobě vyhověl. Uvedl, že žalovaný se dopustil příliš restriktivního výkladu, který je v rozporu s účelem právních předpisů EU upravujících dočasnou ochranu. Městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně kumulativně splňuje podmínky pro přiznání dočasné ochrany. Za prvé naplnila podmínku předchozího pobytu na Ukrajině. Městský soud vyložil, že pojem „pobývat“ znamená nikoli fyzické nacházení se, ale dlouhodobější a stálejší pobyt na Ukrajině s těžištěm zájmů v této zemi. Na to nemělo samo o sobě vliv, že žalobkyně opustila Ukrajinu dne 18. 2. 2022, neboť opuštění mělo být pouze dočasné. Za druhé žalobkyně dle městského soudu splnila i podmínku vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil. Žalobkyně byla (bez ohledu na datum jejího odjezdu) vysídlena z Ukrajiny v důsledku ozbrojeného konfliktu, neboť se kvůli invazi na Ukrajinu nemohla vrátit; právě v nemožnosti návratu soud spatřoval podstatu vysídlení. K tomu městský soud doplnil, že účelem prováděcího rozhodnutí je poskytnout dočasnou ochranu ukrajinským státním příslušníkům bez ohledu na to, zda Ukrajinu opustí v počátečním stadiu konfliktu či později či zda (s ohledem na proměnlivost tamější situace) opustili Ukrajinu jednorázově nebo opakovaně. Podle městského soudu je proto s ohledem na účel prováděcího rozhodnutí nutné pro posuzování splnění podmínek pro dočasnou ochranu považovat za okamžik vysídlení to opuštění Ukrajiny, které bezprostředně předchází podání žádosti.

[6] Městský soud dal za pravdu i žalobní námitce, podle níž žalovaný porušil zásadu proporcionality a legitimního očekávání, pokud při podání žádosti dne 9. 7. 2025 nezvážil individuální okolnosti žalobkyně, zejména to, že jí pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany bylo již dříve uděleno a opakovaně prodlužováno. Namísto toho žalovaný bez předchozího upozornění změnil výklad příslušných právních předpisů a žádost žalobkyně

z formálních důvodů odmítl. Městský soud uvedl, že žalobkyně oprávněně očekávala, že jí bude dočasná ochrana opětovně udělena, neboť nebyla, ač skutkové okolnosti zůstaly obdobné, upozorněna na změnu přístupu žalovaného k výkladu zákona a nebylo jí umožněno se k tomu vyjádřit.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel nesouhlasí s extenzivním výkladem městského soudu. Úvodem poukázal na to, že ani městský soud nerozhoduje o této otázce jednotně a odkázal na několik jeho rozsudků, konkrétně ze dne 8. 10. 2025, č. j. 10 A 112/2025-19, ze dne 19. 9. 2025, č. j. 6 A 78/2025-33, a ze dne 29. 4. 2025, č. j. 6 A 106/2024-35, v nichž měl městský soud věc posoudit opačně. Dále se stěžovatel odvolal na sdělení Komise č. 2022/C 126 I/01, *Operační pokyny k provádění rozhodnutí Rady 2022/383,* podle nějž nárok na dočasnou ochranu v zásadě nemají *ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině, kteří byli vysídleni z Ukrajiny před 24. únorem 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů.* Stěžovatel uvedl, že ač na toto sdělení poukázal již ve vyjádření k žalobě, městský soud jej ve svých úvahách opominul. Stěžovatel jej však pro výklad příslušného ustanovení považuje za důležité i s ohledem na to, že Nejvyšší správní soud jej měl v jiné věci označit jako „soft law“.

[9] S ohledem na výše uvedené sdělení Komise proto stěžovatel polemizuje s názorem městského soudu, podle kterého by měl při posuzování podmínky „pobývání na Ukrajině před 24. 2. 2022“ namísto aplikace jednoduchého pravidla zkoumat důvody případného vycestování z Ukrajiny před tímto datem a to, kde bylo umístěno těžiště zájmů žadatele o dočasnou ochranu; tato úvaha městského soudu nemá dle stěžovatele oporu v pozitivním právu. Zejména však stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že lze připustit splnění podmínky „vysídlení z Ukrajiny 24. 2. 2022 nebo poté“ i tehdy, pokud žalobkyně z Ukrajiny vycestovala dříve. Stěžovatel má jednoznačně za to, že pro naplnění této podmínky nestačí pouze nemožnost se na Ukrajinu navrátit, ale je nutné, aby k opuštění Ukrajiny došlo v přímé souvislosti s vojenskou invazí a především v jejím důsledku. K takovému opuštění proto musí dojít 24. 2. 2022 nebo později, nikoli však dříve. Výklad městského soudu považuje stěžovatel neslučitelný se zněním článku 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně a článku 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s odůvodněním městského soudu. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného ohledně nejednotné rozhodovací praxe městského soudu, což dokládá vlastními stanovisky k jednotlivým rozsudkům městského soudu zmiňovaným v kasační stížnosti. Žalobkyně s ohledem na účel institutu dočasné ochrany ve shodě s městským soudem odmítá formalistické pojetí otázky data pobytu a vysídlení na Ukrajině. Proto je toho názoru, že k vysídlení žalobkyně nemuselo dojít jen po 24. 2. 2022, ale i před ním, pokud se žalobkyně v důsledku válečného konfliktu nemůže na Ukrajinu navrátit. Tomuto výkladu svědčí i fakt stoupajícího napětí a mobilizace Ruska již před 24. 2. 2022.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná, byť z jiného důvodu, než stěžovatel namítá.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je NSS povinen přihlížet i bez námitky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je mj. nepřezkoumatelný tehdy, pokud je vnitřně rozporný (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76).

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek nesrozumitelný z důvodu, že je vnitřně rozporný ohledně toho, jaký zásah správního orgánu byl předmětem přezkoumání.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, jak upozornil již v bodě 19 rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023 27, č. 4683/2025 Sb. NSS, v bodě 18 rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, či v bodě 23 rozsudku ze dne 27. 2. 2026, č. j. 8 Azs 181/2025-26, že lex Ukrajina používá nepřesnou terminologii, která může vést k chybnému pochopení problematiky. České právní předpisy totiž převážně používají matoucí zkratky „poskytnutí“, resp. „udělení“ dočasné ochrany, jako by tento status udělovaly až členské státy. Již operační pokyny Komise však vycházejí z toho, že členské státy pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že žadatelům přiznávají jednotlivá práva spojená s dočasnou ochranou, především právo pobytu.

[15] S ohledem na výše popsanou situaci žalobkyně není zřejmé, zda na žádost z 9. 7. 2025 nahlížet jako na (1) novou žádost o přiznání pobytového oprávnění za účelem čerpání dočasné ochrany (případně coby její podvariantu na základě návratu do hostitelského státu), nebo (2) jako na žádost o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění za účelem čerpání dočasné ochrany, které žalobkyně v České republice již obdržela.

[16] Podle § 1 odst. 1 písm. a) lex Ukrajina tento zákon zapracovává příslušný předpis Evropské unie a v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace dne 24. února 2022 upravuje *podmínky udělování dočasné ochrany cizinců uvedených v § 3 v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a v návaznosti na rozhodnutí Rady Evropské unie o prodloužení dočasné ochrany nebo o jejím novém zavedení podmínky jejího prodlužování nebo udělování.*

[17] Podle § 2 lex Ukrajina se dočasnou ochranou *rozumí oprávnění k pobytu na území České republiky podle zákona o dočasné ochraně cizinců za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky v návaznosti na rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*

[18] Podle § 3 odst. 1 lex Ukrajina *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*

[19] Podle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, pokud je podána cizincem, který není uveden v § 3.

[20] Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí se toto rozhodnutí vztahuje mimo jiné na *následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) na ukrajinské státní příslušníky pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022.*

[21] Podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně se *„vysídlenými osobami" rozumějí státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi či oblast původu nebo byly evakuovány, zejména na výzvu mezinárodních organizací, a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, a na které by se případně mohl vztahovat článek 1 oddíl A Ženevské úmluvy nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní akty poskytujících mezinárodní ochranu, zejména*

i) osoby, které uprchly z oblastí ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí,
ii) osoby, kterým vážně hrozí systematické nebo obecné porušování lidských práv, či osoby, které se staly oběťmi takového porušování lidských práv;

[22] Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně *členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.*

[23] Podle čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně *po dobu trvání dočasné ochrany vyřídí členské státy na základě okolností přetrvávajících v zemi původu kladně žádosti o návrat do hostitelského členského státu podané osobami, které požívaly dočasné ochrany a uplatnily své právo na dobrovolný návrat*.

[24] Ze shora uvedených ustanovení tedy vyplývá, že pro posouzení zákonnosti zásahu žalovaného je podstatné, zda je žalobkyně osobou, na níž se vztahuje dočasná ochrana ve smyslu právních předpisů EU, konkrétně dle čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí, a zda proto má v České republice obdržet příslušné pobytové oprávnění podle § 3 odst. 1 lex Ukrajina. Uvedené ustanovení prováděcího rozhodnutí obsahuje dvě podmínky, pokud jde o ukrajinské státní příslušníky. Jednak museli být vysídleni z Ukrajiny 24. 2. 2022 nebo po tomto datu a zároveň musely pobývat na Ukrajině před tímto datem. Je tak třeba provést výklad dvou pojmů a to „pobývání" a „vysídlení".

[25] Pojem „pobývání" na Ukrajině před 24. 2. 2022 by na případ stěžovatelky měl být zřejmě aplikován stejně, ať by se jednalo o nové pobytové oprávnění nebo o prodloužení původního. Její pozdější návraty na Ukrajinu a pozbytí pobytového oprávnění totiž nemohou nic změnit na tom, zda má být považována za osobu, která pobývala na Ukrajině před 24. 2. 2022. Nicméně ani zde nelze zcela vyloučit, že by mohlo hrát roli například to,

jaký je časový interval mezi pobýváním a vysídlením, a zda na sebe nemusí navazovat, což by se mohlo lišit v závislosti na tom, zda má být rozhodné původní opuštění Ukrajiny nebo až pozdější.

[26] Oproti tomu u pojmu „vysídlení“ 24. 2. 2022 je evidentní, že k jiným závěrům může vést to, zda se má na stěžovatelku nahlížet tak, že opustila Ukrajinu 18. 2. 2022, nebo tak, že ji naposledy opustila až 28. 6. 2025, jak uvedla v nyní podané žádosti. V případě prodlužování pobytového oprávnění by jediné v úvahu připadající datum bylo 18. 2. 2022, neboť právě na základě odchodu z Ukrajiny tohoto dne jej původně v ČR obdržela dne 12. 4. 2022. Oproti tomu, pokud by se jednalo o novou žádost poté, co původní pobytové oprávnění zaniklo, bylo by třeba se zabývat tím, zda se má stále přihlížet jen k původnímu datu odchodu 18. 2. 2022, nebo zda by za něj nemohlo být považován i 28. 6. 2025, kdy se stěžovatelka podle svých tvrzení z Ukrajiny vrátila poté, co tam určitou dobu opět pobývala.

[27] V případě varianty nové žádosti bude také potřeba s přihlédnutím k původnímu pobytovému oprávnění žalobkyně posoudit otázku, zda na základě prvního opuštění Ukrajiny skutečně požívala v ČR dočasné ochrany ve smyslu právních předpisů EU, a zda tedy jde o návrat do hostitelského státu ve smyslu čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně, nebo tomu tak nebylo a žalobkyně nyní čerpá dočasnou ochranu poprvé.

[28] Stejně tak nelze přehlédnout, že by se v tomto směru mohly lišit i další úvahy. V případě prodlužování pobytového oprávnění by bylo třeba řešit, zda jej lze také řešit pouze vrácením žádosti, nebo má být řešeno jiným způsobem. Stejně tak lze předpokládat úvahy ohledně ochrany legitimního očekávání žalobkyně. Je jistě rozdíl, zda je určité dříve přiznané právo prodlužováno, nebo zda osoba toto právo pozbyla a později o něj požádala znovu.

[29] Teprve po vyjasnění výše uvedených otázek bude možné rozhodnout, zda při odmítnutí žádosti žalobkyně postupoval stěžovatel v souladu se zákonem. Jak je však uvedeno dále, není zřejmé, jakou situaci považoval za rozhodnou pro své závěry městský soud.

[30] Žalobkyně podala dne 9. 7. 2025 žalovanému žádost na tiskopisu „Žádost o poskytnutí dočasné ochrany“, v níž uvedla coby stát, na jehož území pobývala dne 24. 2. 2022, Českou republiku. Jako den vstupu na území států EU uvedla v žádosti 28. 6. 2025. To souhlasí se vstupním razítkem v přiložené kopii cestovního pasu, které dokládá vstup tohoto dne na území EU přes rumunský hraniční přechod Halmeu. Stěžovatel na tiskopisu žádosti vyznačil, že je žádost nepřijatelná, neboť nebylo prokázáno, že žalobkyně je osobou podle § 3 lex Ukrajina.

[31] Současně žalobkyně tvrdí, že na základě opuštění Ukrajiny dne 18. 2. 2022 obdržela v České republice pobytové oprávnění za účelem čerpání dočasné ochrany již dne 12. 4. 2022 a toto pobytové oprávnění jí orgány České republiky opakovaně prodlužovaly, naposledy do 31. 3. 2025. To odpovídá údajům z cestovního pasu žalobkyně, jednak vstupnímu razítku ze dne 18. 2. 2022 dokládajícímu vstup na území EU přes slovenský hraniční přechod Ubľa a dále příslušným vízovým štítkům.

pokračování

[32] A konečně žalobkyně uvádí, že požádala o další prodloužení původního pobytového oprávnění k čerpání dočasné ochrany do 31. 3. 2026 včas, avšak termín jí měl být „zrušen z důvodu neznámého pobytu“. Bližší údaje o okolnostech své žádosti o prodloužení, jako například datum jejího podání či odpověď správního orgánu, však žalobkyně neuvedla a ani nejsou patrné ze spisu.

[33] Již z žaloby proto nebylo jednoznačné, čeho se nyní žalobkyně ve skutečnosti domáhala a co jí žalovaným zásahem mělo být odepřeno. Zda jí bylo odepřeno prodloužení stávajícího pobytového oprávnění za účelem poskytnutí dočasné ochrany podle § 7b odst. 1 a 4 lex Ukrajina, což by šlo dovodit z argumentace žalobkyně i městského soudu, neboť se oba odkazují na „původní“ dočasnou ochranu na základě opuštění Ukrajiny dne 18. 2. 2022 a na to, že žalobkyně požádala o prodloužení pobytového oprávnění k dočasné ochraně včas a termín jí následně nebyl stanoven. Nebo zda bylo žalobkyni odepřeno přiznání nového pobytového oprávnění, neboť z obsahu (odmítnuté) žádosti ze dne 9. 7. 2025 se jeví, že žalobkyně chce nově využít dočasné ochrany na základě svého posledního vycestování z Ukrajiny dne 28. 6. 2025.

[34] Z výše uvedeného tak vyplývá, že městský soud si musí, případně i v součinnosti s žalobkyní, nejprve ujasnit, zda posuzuje odmítnutí žádosti o nové poskytnutí oprávnění k čerpání dočasné ochrany na základě opuštění Ukrajiny dne 28. 6. 2025 nebo odmítnutí prodloužení pobytového oprávnění k využití původní dočasné ochrany na základě prvního opuštění Ukrajiny dne 18. 2. 2022. Každý z těchto institutů totiž vychází z odlišných skutkových okolností a může podléhat jinému právnímu posouzení, jak bylo popsáno shora. Městský soud však oba tyto postupy smísil, a není tak zřejmé, který z nich přezkoumával.

[35] Městský soud v odůvodnění rozsudku zpravidla hovoří o „žádosti o dočasnou ochranu“ (výroky I a II, odůvodnění body 1, 11, 27 39, 40), což by nasvědčovalo tomu, že žádost z 9. 7. 2025 nepovažuje za žádost o prodloužení původního pobytového titulu žalobkyně. Ve shrnutí žaloby k tomu městský soud uvádí (bod 9), že *žalobkyně se včas objednala k prodloužení dočasné ochrany, avšak tato jí prodloužena nebyla. Její pobyt byl zrušen z důvodu neznámého pobytu dne 9. 7. 2025.* Nicméně z odůvodnění rozsudku není zřejmé, jak městský soud dospěl k závěru o „zrušení pobytu“ (pobytového oprávnění) žalobkyně, navíc konkrétně k 9. 7. 2025. Z odůvodnění rozsudku, ani ze správního spisu neplyne kdo, na základě jakého právního předpisu a jakým postupem měl pobytové oprávnění žalobkyně „zrušit“.

[36] Z odůvodnění rozsudku městského soudu se tedy spíše jeví, že soud přezkoumává zákonnost odmítnutí žádosti žalobkyně z 9. 7. 2025 o nové přiznání dočasné ochrany. Ve své argumentaci však městský soud nevychází z data opuštění Ukrajiny uváděném žalobkyní v této žádosti, tedy 28. 6. 2025 (tuto skutečnost nikde v odůvodnění nezmínil). Vychází výhradně z data prvního odchodu žalobkyně z Ukrajiny 18. 2. 2022 (bod 26 rozsudku). V bodu 36 však soud argumentuje, že opakovaná žádost o dočasnou ochranu je přípustná a má být přihlíženo vždy k datu opuštění Ukrajiny bezprostředně předcházejícímu podání žádosti, aniž by ale městský soud tuto úvahu aplikoval na datum uváděné v žádosti žalobkyně. Následující bod 37 rozsudku potom popírá bod 36, neboť zatímco bod 36 v obecné rovině odůvodňuje přípustnost žádostí osob opakovaně se navracejících na Ukrajinu a následně ji opouštějících, bod 37 říká, že se žalobkyně na Ukrajinu vrátit nemohla a nemůže, a právě

proto se považuje za vysídlenou osobu „po 24. 2. 2022“. Body 39 a 40 odůvodnění rozsudku pak opět hovoří o žádosti o *udělení* dočasné ochrany, avšak bod 42 končí tak, že žalobkyně nebyla varována před rizikem zamítnutí žádosti, přestože se včas dostavila k *prodloužení* ochrany. Z tvrzení samotné žalobkyně navíc plyne, že se k prodloužení ochrany (pobytového oprávnění) nakonec nedostavila, takže není patrné, co závěrem v bodu 42 rozsudku městský soud myslí.

[37] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je vnitřně rozporný, a tudíž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Na jedné straně z něj vyplývá, že městský soud přezkoumával odmítnutí nové žádosti o udělení pobytového oprávnění k čerpání dočasné ochrany, na druhé straně se však podstatná část odůvodnění týká původního pobytového oprávnění k dočasné ochraně a splnění podmínek pro její přiznání na základě prvního opuštění Ukrajiny žalobkyní. Je tak dán vnitřní rozpor mezi výrokem napadeného rozsudku a jeho odůvodněním a rovněž rozpor v samotném odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud jej proto zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[38] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené závěry nezabýval kasační argumentací stěžovatele. To by bylo v tuto chvíli předčasné. Je na městském soudu, aby si nejprve ujasnil otázku, jaký zásah přezkoumává a které skutkové okolnosti jsou pro jeho posouzení rozhodné. Teprve poté bude namístě přezkoumávat, zda žalobkyně naplňuje podmínky dočasné ochrany a poskytnutí k ní příslušejícího pobytového oprávnění s ohledem na právní předpisy EU a podle § 3 lex Ukrajina. K tomu NSS uvádí, že v některých aspektech půjde primárně o otázku výkladu unijního práva: zejména o výklad čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí, pokud jde o to, co se rozumí „pobýváním na Ukrajině před 24. 2. 2022“, a dále čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí ve spojení s čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně, pokud jde o „vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil“.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že je napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zrušil jej proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. března 2026

Petr Mikeš
předseda senátu